

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 324/09-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. R. F., P., zastúpeného advokátom JUDr. P. P., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 154/2008 z 12. novembra 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. R. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2009 doručená sťažnosť JUDr. R. F., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. P., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1

Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 154/2008 z 12. novembra 2008.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

«Dňa 12. 10. 1999 mi ako súdnemu exekútorovi bol doručený návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 04. 10. 1999 o vymoženie sumy 3.570.425,70 Sk s prísl., v ktorom oprávneným bola K., š. p. ú., B., a návrh smeroval voči povinnému - spoločnosti A. a. s., S.

Na základe tohoto návrhu som Okresný súd v Spišskej Novej Vsi požiadal o vydanie poverenia, predmetné poverenie - 5810 009161 * bolo vydané dňa 14. 02. 2000, a bolo mi doručené dňa 16. 02. 2000...

Upovedomením o začatí exekúcie zo dňa 11. 04. 2000 som povinného upovedomil o začatí exekúcie a o výške vymáhanej sumy vrátane vyčíslenia predbežných trov exekúcie. Po uplynutí lehoty na podanie námietok, ktoré povinný nepodal, som riadne v exekúcii pokračoval, vykonával príslušné úkony, zablokoval účty povinného a zabezpečil nemožnosť povinného nakladať so svojím majetkom, ktorý podlieha exekúcii...

Na základe vedeného exekučného konania, blokovaných účtov a na základe ďalších obmedzení povinného v nakladaní s jeho majetkom, povinný začal rokovať s oprávneným o splatení svojej pohľadávky. Skutočnosť, že tak konal najmä na základe vedenej exekúcie voči nemu svedčí skutočnosť, že Upovedomenie o začatí exekúcie bolo vydané dňa 11. 04. 2000, pričom dňa 14. 04. 2000 sa uskutočnilo rokovanie povinného s oprávneným o splatení záväzku povinného, o čom nás oprávnený písomne informoval podaním zo dňa 14. 04. 2000...

Povinný mal od vydania exekučného titulu - Platobného rozkazu zo dňa 28. 05. 1998 dostatok času a priestoru na úhradu svojho dlhu, čo sa však nestalo a snahu svoj dlh uhradiť začal prejavovať až po začatí exekučného konania, ktoré ho obmedzovalo v nakladaní so svojím majetkom.

V priebehu exekučného konania sa oprávnený s povinným dohodol na vysporiadaní povinnosti povinného uvedenej v exekučnom titule a oprávnený následne podal návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu splnenia povinnosti povinným (podpísanie Zmluvy

o reštrukturalizácii splátkového kalendára úveru a Notárskej zápisnice). Pôvodný záväzok povinného zanikol a nebol dôvod na ďalšie vedenie exekučného konania v tejto časti...

Okresný súd v Spišskej Novej Vsi Uznesením zo dňa 27. 04. 2001, sp. zn.: Er 318/00 exekúciu čiastočne zastavil v sume istiny 3.570.425,70 Sk a trov základného konania v sume 142.816,- Sk. Okresný súd v Spišskej Novej Vsi o trovách exekúcie nerozhodoval...

Vzhľadom na skutočnosť, že povinný v priebehu exekučného konania neuhradil trovy exekúcie, ktoré som riadne vyčíslil v Upovedomení o začatí exekúcie, a voči ktorým povinný nepodal námietky, vydal som Príkaz na úhradu trov exekúcie zo dňa 29. 06. 2001. Následne došlo k vymoženiu týchto trov exekučného konania z účtu povinného...

Pretože dohodou oprávneného a povinného došlo len k splneniu časti povinnosti (istina a časť príslušenstva) a zároveň nedošlo k splneniu zostávajúcej časti - trov exekúcie vo výške 750.334,- Sk (a v tejto časti ani nebolo exekučné konanie zastavené), vymohol som aj zostávajúcu časť - trovy exekúcie. Dňa 30. 08. 2001 som vrátil Poverenie č. 5810 009161 * súdu z dôvodu, že exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie...

Povinný podal dňa 02. 07. 2003 žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia na Okresný súd v Prešove, kde odo mňa žiadal vrátenie sumy 742.660,- Sk s úrokmi z omeškania vo výške 11 % ročne od 01. 09. 2001 do zaplatenia a ďalším príslušenstvom, z dôvodu môjho údajného bezdôvodného obohatenia sa vymožením trov exekúcie.

Povinný v žalobe okrem iného uvádza, že som postupoval v rozpore so zákonom a morálnou etikou, a že som si mal vyčísliť len „skutočne vynaložené“ trovy exekúcie pri vymáhaní pohľadávky. Ďalej povinný uvádza, že som pohľadávku „nevymohol“, ale „že bolo s oprávneným dohodnuté inak“.

Povinný právne argumentuje nutnosťou použitia ust. § 203 EP platného v tej dobe, teda že ak dôjde k zastaveniu exekúcie, súd môže uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie.

Povinný za moje údajné bezdôvodné obohatenie považuje takmer celú sumu vymožených trov exekúcie (742.660,- Sk), jedinou sumu, ktorú nepovažoval za bezdôvodné obohatenie z mojej strany bola suma hotových výdavkov, ktoré boli vo výške 7.674,- Sk...

K žalobe som podal Vyjadrenie zo dňa 27. 11. 2003.

Žalobu povinného považujem za neopodstatnenú a bezdôvodnú, a to aj z dôvodov, ktoré uvádzam v ďalších častiach tejto sťažnosti...

Okresný súd v Prešove Rozsudkom zo dňa 27. 09. 2004, sp. zn.: 9 C 103/03 rozhodol, že som povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 737.260,- Sk s 11 % úrokom z omeškania od 01. 09. 2001 do zaplattenia a nahradiť trovy konania.

Okresný súd v Prešove vyhovel žalobe takmer v celom rozsahu s tým, že údajne pri vymožení trov exekúcie išlo o plnenie bez právneho dôvodu.

Okresný súd v Prešove sám určil výšku trov exekúcie, za odmenu exekútora považoval sumu 5.400,- Sk, pričom sám konštatuje, že nie je právomocný na preskúmanie rozhodnutia Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi.

Okresný súd v Prešove ďalej konštatuje, že údajne nedošlo k vymoženiu žiadnej sumy v prospech oprávneného. Toto konštatovanie je evidentne nesprávne vzhľadom na vyššie uvedené...

Proti Rozsudku Okresného súdu v Prešove som podal dňa 08. 12. 2004 odvolanie, pričom jednotlivé dôvody nesprávnosti napadnutého rozhodnutia uvádzam nižšie...

Krajský súd v Prešove Rozsudkom zo dňa 30. 09. 2005 rozhodnutie prvostupňového súdu o mojej povinnosti zaplatiť sumu 737.260,- Sk potvrdil, výroky o úrokoch z omeškania a trovách konania zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie...

Rozsudkom Okresného súdu v Prešove zo dňa 22. 07. 2008, sp. zn.: 9 C 103/03, súd konanie v časti úroku z omeškania za obdobie od 01. 09. 2001 do 20. 11. 2003 zastavil a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 11 % zo sumy 737.260,- Sk od 21. 11. 2003 do zaplattenia...

Proti tomuto Rozsudku som dňa 26. 08. 2008 podal odvolanie...

Krajský súd v Prešove napadnutým Rozsudkom zo dňa 12. 11. 2008, sp. zn.: 3 Co 154/2008 potvrdil Rozsudok Okresného súdu v Prešove vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 11 % zo sumy 737.260,- Sk od 21. 11. 2003 do zaplattenia...»

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„Povinný v exekučnom konaní vôbec nenamietal výšku trov exekúcie. Povinný voči Upovedomeniu o začatí exekúcie, v ktorých som vyčíslil aj predbežné trovy exekúcie, nepodal námietky.

V danom prípade trovy exekúcie vyčísluje samotný súdny exekútor. Vyčíslenie predbežných trov exekúcie súdneho exekútora v Upovedomení o začatí exekúcie má povahu rozhodnutia a po uplynutí lehoty na odvolanie je pre účastníkov konania záväzné, podobne ako rozhodnutia exekučného súdu. Právo rozhodovať o trovách exekúcie (v tomto prípade o predbežných trovách exekúcie), vyplýva súdnemu exekútorovi z ust. Exekučného poriadku.

Opravným prostriedkom proti takto vypočítaným trovám exekúcie sú Námietky proti trovám exekúcie, ktoré však povinný nepodal...

Trovy exekúcie pozostávajúce z odmeny exekútora, náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času pri vykonaní exekúcie, boli vyrátané správne, pretože základ na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymáhanej pohľadávky.

Základom na určenie odmeny bola výška vymáhanej pohľadávky, teda sumy vo výške 3.570.425,70 Sk a 142.816,- Sk, t. j. spolu 3.713.241,70 Sk, pričom táto pohľadávka oprávneného, bola aj v priebehu exekučného konania, vzhľadom na vyššie uvedené celkom uspokojená.

Odmena súdneho exekútora teda bola správne určená vo výške 742.660,- Sk a taktiež aj hotové výdavky vyplývajúce z exekučného spisu vo výške 7.674,- Sk...

Trovy exekúcie, resp. odmena súdneho exekútora bola v exekučnom konaní vypočítaná v súlade s ust. § 16 a § 5 Vyhlášky MS SR č. 288/1995 Z. z. správne a v súlade so zákonom boli tieto trovy exekúcie aj vymožené.»

Podľa názoru sťažovateľa „je nesprávne a nezákonne, a v rozpore s Ústavou SR, aby súd v civilnom konaní, teda v konaní odlišnom od exekučného konania vyčísloval nanovo a opätovne trovy exekúcie, a v podstate v už skončenej exekúcii nanovo rozhodol o trovách exekúcie.

Je nesprávne a nezákonne, a v rozpore s Ústavou SR, aby civilný súd dokonca následne vyslovil, že trovy exekúcie, ktoré exekútor riadne vyčíslil a vymohol a proti ktorým v exekučnom konaní neboli podané žiadne opravné prostriedky, sú bezdôvodným obohatením sa súdneho exekútora a zaviazal ho na ich vrátenie vrátane úrokov z omeškania.“

Sťažovateľ je toho názoru, že „*dokonca aj vtedy, keby trovy exekúcie neboli správne určené (čo však v tomto prípade boli správne určené), povinný sa nemôže domáhať ich vrátenia žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia. Povinný v prípade nesúhlasu s výškou trov exekúcie mal proti nim podať námietky, čo však nepodal. Upovedomenie o začatí exekúcie nepodaním námietok nadobudli právoplatnosť a sú záväzné.*“.

V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na tú skutočnosť, že Slovenská komora exekútorov sťažnosť povinného na postup vymáhania trov exekúcie, pokiaľ ide o ich výšku, považovala za neopodstatnenú.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 154/2008 z 12. novembra 2008 došlo k porušeniu ním označených práv, pretože tento súd pri rozhodovaní v uvedenej právnej veci vyslovil, že „*vymožením trov exekúcie som sa mal bezdôvodne obohatiť na úkor povinného v exekučnom konaní, pričom Krajský súd v Prešove ma zaviazal aj na zaplatenie úrokov z omeškania žalobcovi*“.

Sťažovateľ tvrdí: „*ja som sa v žiadnom prípade bezdôvodne neobohatil, ale len som riadne vykonával exekúciu podľa zákonných predpisov a rozhodnutím súdov bol zmenšený môj majetok, ktorý mi podľa zákona patrí. Rozhodnutie o bezdôvodnom obohatení sa vymožením trov exekúcie exekútora poškodzuje, keďže vykonanie exekúcie súdny exekútor nemôže odmietnuť, ako štátom splnomocnená osoba konať musí a nepriznaním nároku na trovy exekúcie je protizákonne zmenšovaný majetok exekútora a teda súd protizákonne zasiahol do práv na odmenu a vlastníctvo, ktoré garantuje Ústava SR.*“

Postupom a rozhodnutím súdov, ktoré opätovne rozhodovali o trovách exekúcie, určili ich výšku mimo exekučného konania aj napriek tomu, že na to nemali právomoc, a neposúdili vec ako už raz rozhodnutú, podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu aj jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

V súvislosti s uvedeným sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„Rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 3 Co 154/08 zo dňa 12. 11. 2008 bolo porušené základné právo sťažovateľa vlastníť majetok garantované čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 3 Co 154/08 zo dňa 12. 11. 2008 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 3 Co 154/08 zo dňa 12. 11. 2008 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Pre posúdenie návrhu na začatie konania je rozhodujúce ako sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca vymedzí predmet konania v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite. Tvrdenia, ktoré uplatňuje sťažovateľ mimo petitu sťažnosti, ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou považuje iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (m. m. III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07). V danom prípade sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, namieta v petite sťažnosti porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu len rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 154/2008 z 12. novembra 2008. Preto námietky sťažovateľa proti ďalším rozhodnutiam prvostupňového a odvolacieho súdu (rozsudky Okresného súdu Prešov sp. zn. 9 C 103/03 z 27. septembra 2004 a 22. júla 2008, rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co 10/03 z 30. septembra 2005) ústavný súd považoval len za súčasť argumentácie sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval len vo vzťahu k petitom označenému rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal opodstatnenosť predloženej sťažnosti, t. j. posudzoval, či existuje príčinná súvislosť medzi napadnutým rozsudkom odvolacieho krajského súdu potvrdzujúcim prvostupňový rozsudok vo výroku o povinnosti sťažovateľa zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 11 % zo sumy 24 472,55 € (737 260 Sk) od 21. novembra 2003 do zaplatenia a meniacim tento rozsudok vo výroku o trovách konania, na ktoré zaviazal sťažovateľa [tak, že ich znížil zo sumy 3 406,43 € (102 622 Sk) na sumu 1 667,33 € (50 230 Sk)], a právami, porušenie ktorých sťažovateľ v sťažnosti namietal.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vo vzťahu k porušeniu svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1

dodatkového protokolu, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 154/2008 z 12. novembra 2008, formuluje najmä tieto argumenty:

- vymožené trovy exekúcie krajský súd považoval za bezdôvodné obohatenie zo strany sťažovateľa (exekútora) a konštatoval, že sťažovateľ sa dostal do omeškania s vrátením bezdôvodného obohatenia a zaviazal ho aj na úhradu úrokov z omeškania,

- krajský súd už raz rozhodnutú vec (tým, že povinný nepodal námietky voči trovám exekúcie vyčísleným v upovedomení o začatí exekúcie) znovu prejednal (prekážka res iudicatae).

V okolnostiach prípadu ústavný súd konštatuje, že podstata námietok sťažovateľa uvádzaných v sťažnosti sa týka rozhodnutia vo veci samej o otázke (vydanie bezdôvodného obohatenia sťažovateľom), s ktorou sa v predchádzajúcich rozhodnutiach už vysporiadali všeobecné súdy (prvostupňový súd, odvolací súd a aj dovolací súd).

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností ústavný súd zistil, že krajský súd už rozsudkom sp. zn. 2 Co 10/05 z 30. septembra 2005 potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 9 C 103/03 z 27. septembra 2004 o povinnosti sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 24 472,55 € (737 260 Sk) predstavujúcu trovy exekúcie z titulu bezdôvodného obohatenia. Predmetný rozsudok bol právnomu zástupcovi sťažovateľa doručený 31. októbra 2005. Ústavný súd z odôvodnenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 9 C 103/2003 z 22. júla 2008, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu zistil, že proti právoplatnému rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 10/05 z 30. septembra 2005 podal sťažovateľ dovolanie podľa § 237 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu, že sa ním rozhodlo o veci, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 241/06 z 25. októbra 2007 odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ túto skutočnosť v sťažnosti neuviedol.

Ústavný súd z evidencie svojej rozhodovacej činnosti taktiež zistil, že sťažovateľova predchádzajúca sťažnosť, v ktorej namietal porušenie označených základných práv rozsudkom krajského súdu z 30. septembra 2005 a označeným uznesením najvyššieho súdu

ako dovolacieho súdu, bola uznesením č. k. III. ÚS 269/08-20 z 3. septembra 2008 odmietnutá, a to v časti týkajúcej sa rozhodnutia krajského súdu z dôvodu, že bola podaná oneskorene, a v časti týkajúcej sa rozhodnutia najvyššieho súdu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľom napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Co 154/2008 z 12. novembra 2008, ktorým podľa neho malo dôjsť k porušeniu ním označených práv, sa týkal len príslušenstva k už žalobcovi priznanej istine 24 472,55 € (737 260 Sk) a úhrady trov konania.

Predmetom posúdenia ústavného súdu v okolnostiach prípadu bola teda otázka, či rozhodnutím odvolacieho krajského súdu týkajúcim sa úrokov z omeškania zo sumy istiny (bez dôvodného obohatenia) mohlo dôjsť k porušeniu práv označených sťažovateľom.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS. 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého rozhodnutia uviedol:

„V súvislosti s uplatňovaným úrokom z omeškania prvostupňový súd správne uviedol, že úroky z omeškania možno žalobcovi priznať iba od toho času, kedy sa dlžník dostal do omeškania. Keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je ustanovený čas splnenia, treba podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že žalovaný je povinný plniť prvý deň po tom, čo ho žalobca požiadal o splnenie. Ak nedošlo požiadanie dlžníkovi o splnenie skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu, pričom dňom zročnosti pohľadávky uplatnenej v žalobe nebude deň nasledujúci po podaní žaloby na súde, ale deň po doručení tejto žaloby žalovanému (Er 27/1997).

Keďže žaloba bola žalovanému doručená dňa 20. 11. 2003 (č. l. 22 spisu) správne skonštatoval prvostupňový súd, že od 21. 11. 2003 je žalovaný v omeškaní s plnením dlhu. Výška úrokov z omeškania je v občiansko-právnych vzťahoch ustanovená v nariadení vlády SR č. 87/1995 Z. z. Podľa tohto vykonávacieho predpisu činí výška úrokov z omeškania dvojnásobok diskontnej sadzby stanovenej Národnou bankou Slovenska platnej ku dňu, keď omeškanie s plnením peňažného dlhu vzniklo. Keďže ku dňu omeškania 21. 11. 2003 základná úroková sadzba NBS predstavovala 6,25 % (dvojnásobok predstavuje 12,5 %) a žalobca žiadal v žalobe priznať úroky z omeškania len vo výške 11 %, správne postupoval prvostupňový súd, ak zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 11 % zo sumy 737.260,- Sk od 21. 11. 2003 do zaplatenia.“

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažnosti vzťahujúceho sa na túto jej časť vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnymi závermi všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jeho právnej veci. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že podstatná časť námietok sťažovateľa sa vecne nedotýka napadnutého rozsudku krajského súdu, ale jeho predchádzajúceho rozhodnutia sp. zn. 2 Co 10/05 z 30. septembra 2005 a nepriamo aj uznesenia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 2 Cdo 241/06 z 25. októbra 2007, ktoré sťažovateľ v petite sťažnosti nenamieta.

V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Co 154/2008 z 12. novembra 2008 bol svojvoľný a že by jeho právne závery zasahovali ústavne neakceptovateľným spôsobom do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia právnych predpisov podstatne pre posúdenie veci primeraným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu. Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, a to aj v rozsahu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu), keďže rozhodovanie

o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2009